

[Erik Eriksen.]

slutning til; hvis det er så magtpåliggende at få dette understreget, har jeg intet imod, at de herrer fra de forskellige sider giver os disse tal. Det er det, jeg har sagt, det er ikke mig, der har bedt om det. Jeg synes kun, det var en berettiget udtalelse af mig netop på baggrund af det, man bliver ved at køre med.

Statsministeren siger, at hans stilling i dag er en anden — sådan forstod jeg det, men jeg må indrømme, at jeg var lidt uopmærksom — fordi den ene part nu havde forkastet mæglingforslaget. Jeg må sige, at det, at den ene part har forkastet mæglingforslaget, synes jeg netop stiller statsministeren i den situation, at han må fastholde den stilling, han tidligere har taget. Den højtærede minister har bedt om at få et forslag, som parterne kunne enes om; det fik han, og så mener jeg, at konsekvensen byder statsministeren at være absolut neutral, sådan som stillingen er i øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Poul Hansen (Kalundborg): Jeg mener, at det i højeste grad kan diskuteres, hvem der begyndte, for hvis ikke jeg hørte meget galt, var det det ærede medlem hr. Erik Eriksen, der i sin første tale var ude på at lægge ansvaret på fagbevægelsen. Hvad jeg sagde derom, bygger jeg på en udtalelse fremsat af formanden for De samvirkende Fagforbund, hr. Eiler Jensen. Jeg har ikke på nogen måde stillet forslag om eller udtrykt ønske om, at vi skulle have detaljerede oplysninger frem. Jeg har som sagt udelukkende henholdt mig til, hvad der er sagt af formanden for De samvirkende Fagforbund, og jeg skulle dog mene, at hans udtalelse netop om dette spørgsmål havde nogen vægt.

Aksel Møller: Jeg skal gøre alt, hvad der er muligt, for ikke at tage del i den polemiske situation, som kunne opstå her i aften. Jeg tror simpelthen, det ligger sådan, at vi må have dette mæglingforslag vedtaget så hurtigt som muligt i den form, det nu engang har. Men nogle enkelte bemærkninger kan man jo dårligt tilbageholde, når tingene bliver fremstillet på en måde, som gør, at det i alt fald af historiske grunde

vil være rigtigt at få dem rettet på dette sted.

Den højtærede økonomi- og arbejdsminister ville til støtte for den ændring, han har foretaget i mæglingforslaget, henvise til, hvad der var sket fra andre partiers side under landarbejderkonflikten i maj 1950. Den højtærede minister pegede på, at ved den lejlighed havde 2 partier her i tinget ikke ønsket at støtte ophøjelsen af forligsmandsforslaget til lov. Jeg tror, det var 3 partier, der ikke ønskede det. Og hvorfor ønskede de det ikke? Fordi dette mæglingforslag adskilte sig fra andre mæglingforslag ved noget helt usædvanligt, nemlig derved, at den ene af parterne på det bestemteste havde modsat sig at anbefale mæglingforslaget. Det var ikke nogen succesfuld indsats, den pågældende forligsmand gjorde ved den lejlighed.

Det, der foreligger her, er et mæglingforslag, som begge parter har anbefalet, og det er et sådant forslag, den høje regering foretager rettelse i. Et sådant forslag må efter min opfattelse være en helhed, og begynder lovgivningsmagten at rette i det, så griber den selvstændigt ind på en måde, som kan få de mærkværdigste følger.

Men jeg forstår på den højtærede statsministers udtalelser for et øjeblik siden, at han erkender, at stemningen i det høje ting er imod denne ændring, og vi kan vel så egentlig gå videre til næste akt af sagens behandling. Forinden har jeg dog to bemærkninger at føje til.

For det første gjorde økonomi- og arbejdsministeren nogle bemærkninger om den økonomiske virkning af dette forslag. Den højtærede minister sagde, at det for arbejderne under arbejdsgiverforeningens område ville betyde 75 mill. kr. og for arbejderne udenfor dette område ca. 75 mill. kr., ialt 150 mill. kr. Jeg ved egentlig ikke rigtig — det gik ikke op for mig — hvorfor ministeren anførte disse tal. Hvis han ville anføre dem som støtte for, at det nok gik med denne belastning af landets forbrug, beder jeg ham om at være opmærksom på, at med 150 millioner er det jo ikke sket. Den højtærede minister må erkende i overensstemmelse med, hvad der er sket ved afgørelsen af hver eneste overenskomst-situation i nyere tid, at det naturligvis må få følger både for tjenestemænd og for